

El perdó

Dij, 8/03/2012 per Antoni Nello

[Coses que passen](#)

He vist el darrer **30 minuts** de TV3 sobre *El perdó*, amb els testimoniatges d'Iñaki Arrizabalaga, fill d'una víctima dels assassinats d'Eta, i d'Iñaki Rekarte, ex-membre d'Eta condemnat per tres assassinats. L'he vist amb el cor encongit, admirat i a la vegada neguitós. El primer es va entrevistar amb un membre d'Eta que li demanava perdó. El segon es va entrevistar amb la parella d'una víctima d'Eta per demanar-li perdó. Cap dels dos amb els corresponents als propis esdeveniments, encara no s'ha arribat a aquest punt. Però quant de camí s'ha començat a recórrer amb la iniciativa de l'Oficina de Víctimes del Terrorisme del Govern Basc, representada per Txema Urkijo, que ho explica, serenament i amb molta lucidesa, a l'[entrevista](#) que li realitza el reportatge.

Els grans pecats demanen grans reconciliacions. I aquestes només es donen quan hi ha penediment i misericòrdia. Un penediment que no eximeix de la pena, una misericòrdia que no és oblit. Però tots dos, penediment i misericòrdia, encarant un futur, un nou escenari, escrivint una nova història, per als propis implicats, però sobretot per als que ens succeiran. La petició de perdó formulada i acollida no és només una qüestió puntual, que pretén resoldre un conflicte concret i personal, que també ho pot ser. És, sobretot, una aposta per la construcció d'una nova convivència en un país on massa gent, tanta gent, està ofegada en un passat de sang.

Potser no serà una iniciativa reeixida, ho desconec. Però estic convençut que és una gran iniciativa, difícil, valenta, esperançadora. I el País Basc s'ho mereix. Mereix albirar un futur diferent que permeti una convivència respectuosa i pacífica en la resolució dels lícits conflictes que la mateixa convivència genera.

No és el primer lloc on es dona aquest tipus d'iniciativa. Irlanda del Nord i Sud-àfrica han estat també escenari de propostes de reconciliació com a via necessària per endegar una nova convivència. Iniciatives emblemàtiques i allisonadores, d'homes i dones coratjosos que han gosat superar l'esperit de revenja o d'autojustificació, per situar-se en un altre nivell de relació. El seu esforç exemplar mereix el màxim reconeixement.

Desconec el paper que l'Església Basca pugui tenir en aquest tipus d'iniciativa en el moment present. Em consta el que ha volgut tenir, amb entrebancs i moltes crítiques de banda i altra, en temps passats. Però en qualsevol cas aquest hauria de ser també el paper de l'Església, un paper de mediació i de reconciliació, en aquest conflicte concret, i encara molt més en conflictes menys dolorosos que sovint enfronten a la ciutadania i en els que, de vegades, en alguns llocs, l'Església acaba de posar llenya al foc. Ara que es parla de nova evangelització, penso que aquesta també passa per fer una relectura seriosa del paper de l'Església en la nova societat en la que es troba immersa, rellegant i readaptant el millor esperit de *Gaudium et spes* del Concili Vaticà II.